

Se lihwt teeb innimesse hulluks. Australia innimesed on wägga maiad Noff-ellaja lihha järrele, ja piitawod tedda fellepärrast suure hologna.

Weel üks neljajalgne immetaw ellajas on nimmetada, se on se wäite lenna Dpošum, omma halli laskuka ja larrukse sabbaga. Temma ellab, kui orraw, ennamiste puu okste peal, agga ta on palju suurem kui meie orraw. Omma poiad kannab ta nenda, kui Känguru ja mõnned teised joia maa ellajad, kõhhu all lotti sees, ni kawa kui nad silmad saawad ja iski wälja poewad. Kui agga middagi õues neid hirmutab, ehk kui ärrawässiwad, siis poewad taggasi emma lotti, kus nad kui pissolesjed hiired warjul on.

Lindude polest on Australia maa wägga rikkas. Seal on ärraräimatta illusad pappufoid ja tuid, hiilgawa punnase, kollase, rohhelise ja kirjo sulgedega, mitte ühte, waid mittmed suggu, mõnned suuremad, mõnned wähhemad, igga suggu isse karwa. Need linnud terwad, kui nad hulgakesti, se on, mittu kümmed tuhhat korruga, kuhugi põllu peale lendawad, hirmus suurt kahju: nemmad rüüstawad kolleda kassaga, mis kõrwad lufku aiab, suure põllu lühikesse aea sees laggedaks. Saab üks nende seast piisjiga hawatud, siis on teiste kassa ja karrin ni hirmus, et sedda põlle ärraräkida. Siin on ka selle linnu isja maa, selle nimmi meie maarahwa juus ligub, se on:

Naeru-lind, ehk tuida Inglismehhed tedda söimawad: Naeru-esel. Temma on lehha polest wähhelasse kui suurune, nokka polest agga wõiks ta mitme wõera kobbendam olla. Pea peal kannab ta illusa julle tutti. Kes tedda esimest korda kuuleb healt teggewad, ei mõtle mitte, et se üks metsa lind on, sest temma naerab pea aegu kui innimenne. Kus neid hull koos on naemas, kõllab mets, kui ollets mittu kümmed innimest tuida öldakse: Naeru-linnu pesa leidnud. — Üks teine lind, vähhem kui meie tihhane — olgu temma nimmi: Kellu-lind — juhatab innimesi wee allika jure, kui jännu neid waewab. Ma ütlesin affatusses, et se maa wee polest wägga waene on, ja et kui aenal keik oiad ja loigud ärra kaurwad; mõnnes paigas agga, innimesse filma eest warjul, leewad allikad maa rüppest ülles, ja jahhutawad omma andega neid, kes selle nimmetud linnu healt tulewad ja tunnewad. Kellu-lind on temma nimmi, ja kella lööb ta omma kurguga; se on temma laul. Innimesed ja lojosed tunnewad sedda mets-kella, ja teadwad, et se kella löja ikka seal wiib, kus wet leida on. Wata, nenda peawad ka leigewähhemad lomad, kui se linnute on, Jummal omma loja auu kolutama, ja temma armundu innimeste wasto ülles näitma! Et need mustad innimesjed küll Jummalat ei tunne, siiski on ka nemmad innimesjed, tedda